SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 10	OKTOBER 1949	98. Årg.

Templet i Manti.

Vort vidnesbyrd er en hellig gave!

Af *J. Reuben Clark, jr.*, 1. rådgiver i Det første præsidentskab.

Et vidnesbyrd er en hellig gave. Der skulle ikke spøges med det; det er ikke noget, man skulle prale med, men det skulle behandles med den største ydmyghed og benyttes, nårsomhelst Herren's sag fordrer, at det skulle benyttes, der skulle værnes om det, det skulle plejes og næres ved et retfærdigt liv.

Mange mennesker, som kommer til vore møder, spørger: »Hvad er det, som får jeres medlemmer til at arbejde sammen, som de gør?« For mig er svaret ganske enkelt, og jeg har derfor fortalt dem, at vi er eet, og at vi arbejder sammen på grund af, hvad vi kalder vore vidnesbyrd, hvilket vil sige vor kendskab til, at dette er Gud's arbejde, og at vi er forenede i udførelsen af Hans hensigter.

Et vidnesbyrd er det, som giver os kraften til at udholde, udholde de bespottelser og latterliggørelser, som vi undertiden bliver overdængede med, og til ligeledes at tåle den ros, vi får, tåle ros således at vi ikke bliver standset i vor videre udvikling og bliver stolte, pralende og hovmodige i vor holdning og i vort sind.

Det er to slags vidnesbyrd, et, som kommer fra sanser som øjet, øret og følelsen. For så vidt hvad der angår mig, så har jeg, fordi jeg ved, hvor usikker øjet, øret og følelsen er, følt, at det andet vidnesbyrd, den Helligånds vidnesbyrd, for mig var det sandeste vidnesbyrd.

Med hensyn til sansernes vidnesbyrd, så vil De erindre, at Thomas, som var en af Herren's apostle i gammel tid, ikke var tilstede ved det møde, som blev afholdt om aftenen på opstandelsens dag, da Kristus viste sig for de andre. Da Han viste sig, havde de ikke troet, før Han ved sin tilstedeværelse, sine ord og gerninger havde vist dem, at Han virkelig var den opstandne Herre. Da Thomas fik dette at vide, sagde han, at han ikke ville tro:

»....Uden jeg får set naglegabet i Hans hænder og stikker min finger i naglegabet og stikker min hånd i Hans side, vil jeg ingenlunde tro.« (Johannes 20: 25.)

I ugen, som fulgte efter dette første møde, var apostlene atter sammen, og Thomas var der også. Pludselig kom Jesus ind i værelset, ligesom Han var kommet ugen i forvejen; Han vendte sig mod Thomas og sagde: »Ræk din finger hid, og se mine hænder, og ræk din hånd hid, og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende!« Thomas, som så Herren, sagde: »Min Herre og min Gud!«

Derefter sagde Frelseren til ham: »Thomas, fordi du har set mig, har du troet; salige er de, som ikke har set og dog troet.« (Johannes 20: 27, 28, 29.)

Og dette er det vidnesbyrd om Kristus, som må komme til de fleste af os, vidnesbyrd om at tro uden at have set, et vidnesbyrd, som Herren velsignede. Og dette vidnesbyrd er den Helligånds vidnesbyrd. Jeg vil gerne fremsætte nogle få ord for Dem, som blev udtalt af Paulus til Korinthierne. Han sagde:

»Thi hvilket menneske ved, hvad der er i mennesket, uden menneskets ånd, som er i ham? Således har heller ingen erkendt, hvad der er i Gud, uden Gud's ånd.

Men vi har ikke fået verdens ånd, men ånden fra Gud, for at vi kunne vide, hvad der er os skænket af Gud.

Og dette tale vi også, ikke med ord, lærte af menneskelig visdom, men med ord, lærte af ånden, idet vi tolke åndelige ting med åndelige ord.

Men det sjælelige menneske tager ikke imod de ting, som hører Gud's ånd til; thi de er ham en dårskab, og han kan ikke erkende dem, thi de bedømmes åndeligt.« (1. Korinthierbrev 2: 11—14.)

Senere i sin epistel sagde Paulus:

»Ved I ikke, at I er Gud's tempel, og Gud's ånd bor i eder?

Dersom nogen fordærver Gud's tempel, skal Gud fordærve ham; thi Gud's tempel er helligt, og det er jo I.

Ingen bedrage sig selv! Dersom nogen tykkes at være

viis iblandt eder i denne verden, han vorde en dåre, for at han kan vorde viss.

Thi denne verdens visdom er dårskab for Gud; thi der er skrevet: »Han er den, som griber de vise i deres træskhed.

Og atter: »Herren kender de vises tanker, at de er forfængelige.« (1. Korinthierbrev 3: 16—20.)

Frelseren sagde i sin Bjergprædiken:

»Salige er I, når man håner og forfølger eder og lyver eder alle hånde ondt på for min skyld.

Glæder og fryder eder, thi eders løn skal være stor i himlene; thi således har de forfulgt profeterne, som var før eder.« (Matth. 5: 11—12.)

Da Jesus prædikede i Galilæa, sagde Han:

»Thi hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl?

Thi hvad kunne et menneske give til vederlag for sin sjæl?

Thi den, som skammer sig ved mig og mine ord i denne utro og syndige slægt, ved ham skal også Menneskesønnen skamme sig, når Han kommer i sin Fader's herlighed med de hellige engle.« (Markus 8: 36—38.)

Gud's ånd og den Helligånd bærer hver især vidnesbyrd til os om dette værks guddommelighed. De vil erindre, at medens Jesus hvilede efter sine gerninger ved Kæsarea Filippi, spurgte Han De tolv, som var sammen med Ham: »Hvem siger folk, at menneskesønnen er?« Og de sagde: »Nogle siger Johannes Døberen; andre Elias; andre Jeremias eller en af profeterne.« Frelseren spurgte derefter: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Gud's søn.« Og Jesus sagde til ham: »Salig er du, Simon Jonas' søn! Thi kød og blod har ikke åbenbaret dig det, men min Fader, som er i himlene.« (Matth. 16: 13—17.)

Vi kan alle få et vidnesbyrd som Peter's, og vi skulle søge at få det. Dersom Herren ønsker at tilføje sansernes vidnesbyrd, skulle vi være taknemmelige; men den Helligånds vidnesbyrd ligger indenfor alles rækkevidde. Alt

hvad vi må gøre for at få det, er at leve for det og søge det; og når da det vidnesbyrd kommer til os, da vil det være et brændende vidnesbyrd i os, et vidnesbyrd, der vil være som ild, dersom vi lever på en sådan måde, at vi holder det ved lige. Vi skulle passe på, at det bliver næret af retfærdige gerninger og en rigtig levemåde. Vi skulle passe på, at det aldrig bliver kvalt af overtrædelsens aske.

Til de unge mennesker vil jeg sige: Søg i ydmyghed efter jeres vidnesbyrd; lev for det, og Gud vil give jer det. Og når I får det, så vær ikke pralende, men vær ydmyge, for dersom I er pralende med det, da vil det måske forlade jer igen.

Jeg vil i ydmyghed bære mit eget vidnesbyrd, et vidnesbyrd, som kommer fra den Helligånd, og som jeg forsøger at give næring og holde brændende. Jeg veed, at Gud lever, at han er vor himmelske Fader, at Jesus Kristus var hans Søn, den enbårne; at Jesus Kristus er verdens forløser; at Han blev født, døde, lå i graven og var opstanden den tredie dag som opstandelsens første frugt og genløste os fra syndens bånd.

Jeg vil bære mit vidnesbyrd om, at profeten Joseph virkelig havde et syn med Faderen og Sønnen; at evangeliet blev genoprettet ved ham i selve dets fylde, at det var underkastet yderligere åbenbaringer, som Gud ville ønske at give; at præstedømmet blev genoprettet, det samme præstedømme, som Frelseren holdt, og som Han i fordums tid bekræftede på apostlene og De halvfjerds; at det præstedømme, som således blev genoprettet ved profeten Joseph, er hos os i dag i den samme renhed, med den samme myndighed, magt og virksomhed, som blev givet til profeten Joseph Smith.

Må Gud hjælpe os alle til at opnå et vidnesbyrd, dersom vi ikke allerede har det. Må han give os evnen til at bevidne det ved de rette lejligheder og på den rette måde. Må vi altid være ydmyge, thi ydmyghed er en nødvendighed for fuldt ud at kunne glæde sig ved Herren's ånd. Dette er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

(Oversat fra the Improvement Era.)

Hvad er bibelen?

Svarene:

Adventister:

»Den er Gud's ufejlbarlige ord, skrevet af mænd under den Helligånds inspiration. Den eneste ufejlbarlige trosregel. Indeholder alle Gud's lærdomme til vor frelse.«

Baptister:

»Tror, den er den fuldkomne sandhed. Indeholder alle Gud's åbenbaringer til menneskeslægten. Der findes ingen andre hellige skrifter.«

Jesu Kristi kirke af sidste-dages hellige:

»Vi tror, at bibelen er Gud's ord, for så vidt den er rigtig oversat. Den er givet førstepladsen iblandt kirkens standardværker.«

Den græsk-katolske kirke:

»Den er bogstavelig talt Gud's ord. Indeholder alle åbenbaringer til menneskeslægten, som er inspirerede af den Helligånd. Fortolkes kun af kirken.«

Englands kirke:

»Guds ord, indeholder alle ting, som er nødvendige til frelse. Som skrift indeholder den alle Gud's åbenbarelser til menneskeslægten. Ingen andre kanoniske skrifter.«

Lutheraner:

»Er virkelig og bogstavelig Gud's ord og den eneste regel for tro og udøvelse af tro. Som skrift indeholder den Gud's lærdomme for menneskenes frelse i dens helhed.«

Methodister:

»Indeholder alle ting, som er nødvendige til frelse. Derfor, hvad som helst, der ikke findes deri, kan heller ikke bevises derved; regnes ikke for at være væsentlig til frelse.«

Presbyterianer:

»Er Gud's værdifuldeste ord. Den eneste ufejlbarlige regel for tro og udøvelse af tro. En åndelig vejleder, som indeholder alle kendte skrifter.«

Den romersk-katolske kirke:

»En samling skrivelser inspirerede af Gud. Vor oversættelse er den eneste autoriserede oversættelse. Indeholder alle inspirerede skrivelser. Kun kirken må fortolke den hellige skrift.«

Unitarer:

»En religiøs bog. Kilden til menneskeslægtens historie. Kun menneskelavet. Fortolkes ved fornuft og samvittighed, ikke bogstavelig. En hvilken som helst bog, der har belærende værdi, kan kaldes kanoniske skrifter.«

Min Bøn!

Jeg beder ofte, men beder jeg rigtigt?
og mit hjertes ønsker, er de med, og er de sigtet?
Jeg kunne vel ligeså godt knæle ned og tilbede guder af sten eller jord
som sende til den levende Gud en bøn, som kun er ord.
En bøn opsendt uden tro
vil aldrig nå det himmelske bo,
ej heller Herren sin opmærksomhed vender
til læber, hvis bønner ikke oprigtighed kender.

Er himmelsk vejledning nødvendig i dag?

Af apostel *Mark E. Petersen.*

Når vi hører menneskene sige, at det ikke længere er nødvendigt at have apostle og profeter, og at vi er vokset fra at benytte deres funktioner i disse oplyste tider, så indrømmer de i virkeligheden, at i stedet for at være vokset fra nødvendigheden af disse ting, så er menneske-

heden faldet fra evangeliets principper. Når menneskene ophører med at adlyde Gud's bud og befalinger, ophører de samtidig med at modtage de velsignelser, som kommer fra Gud.

Vort behov for himmelsk vejledning er i dag så stort, som det nogensinde har været. Gud vidste, at vi i disse sidste dage ville leve i farlige tider, men i sin nåde gjorde han det muligt for os at nyde glæden ved apostles og profeters tjenester.

Ved sin fordums profeter erklærede han, at han i de sidste dage atter ville udsende sin ånd over jorden, at mænd ville blive inspirerede af den Helligånd, at de ville profetere, og at de ville se syner og have drømme. Han erklærede videre, at han i de sidste dage ville sende sine hellige engle til at tjene menneskeheden igen.

Dersom disse hellige engle skulle komme i de sidste dage, hvem skulle de da komme til? Hvem kom de til i fordums dage uden til dem, som var bemyndigede til at prædike af Jesus Kristus.

Gud's hellige engle kommer i disse moderne tider til den samme slags mennesker — til den almægtige Gud's bemyndigede tjenere. Vi bevidner, at engle har besøgt jorden i disse de sidste dage, at den Helligånd er blandt menneskene i dag, og at Gud har oprejst apostle og profeter i disse dage, som han giver vejledning, og hvis tjeneste De er berettiget til.

Vi bevidner, at Gud i disse dage har oprettet Jesu Kristi sande kirke, som er i besiddelse af al kraft og alle gaver, nøgler og velsignelser, som kendtes i kirken på apostlen Paulus' tid.

Vi bevidner, at der indenfor denne kirke findes apostle, profeter, seere og åbenbarere, som er guddommeligt udvalgte til at vejlede menneskene i disse de sidste dage og lede dem ind på frelsens sti.

uden at vind eller strøm behøver at være det gunstigt; det kan flyve højt blandt skyerne uden hjælp af vinger; det kan gennemrejse landene med en forbavsende hurtighed uden hjælp af trækdyr, og det kan sende sine tanker til sine venner ved hjælp af skrivekunsten. Men der er eet princip, som det ikke kan opnå, nej, end ikke ved alle tiders forenede visdom, som penge ikke kunne skaffe det, men som alene kommer fra Gud og skænkes mennesket som en frivillig gave. Profeten siger til afguderne: »Forkynder de ting, som skulle komme herefter, så kunne vi vide, at I er Guder.« (Es. 41: 23.)

Vi vil nu påvise, hvorledes profetierne blev bogstavelig opfyldte med hensyn til Jesu Kristi person. »Se,« sagde profeten, »en jomfru skal undfange og føde en søn.« (Es. 7: 14). Atter: »Bethlehem skulle være hans fødested.« (Micha 5: 1.); og Ægypten, hvor Hans forældre flygtede hen med Ham, det sted, fra hvilket Han atter skulle kaldes tilbage. (Hoseas 11: 1.) Han vendte ad en anden vej tilbage til Nazareth, thi det var skrevet: »Han skal kaldes Nazaræer.« (Math. 2: 23.) Han red ind i Jerusalem på en asenindes føl, fordi profeten havde sagt: »Se, din konge kommer sagtmodig, ridende på et asen.« (Sach. 9: 9; Math. 21: 5.) Og atter siger profeten, at Han skulle være plaget og foragtet, en mand fuld af pine og bekendt med sygdom; Han skulle føres som et lam hen at slagtes, og ligesom et får er stumt mod den, der klipper det, således skulle Han ikke åbne sin mund. I sin fornedrelse blev Han et bytte for angst og dom; og hvem kan tale om Hans slægt, thi Hans slægt er taget af jorden. Han blev såret for vore overtrædelser, og straffen lagdes på ham, at vi skulle få lægedom ved Hans sår; Han blev regnet blandt overtrædere og blev overgivet i døden til en rig. (Es. 53. kap.) Ingen af Hans ben blev brudt; man deler Hans klæder, kaster lod om Hans kjortel, giver Ham galde og eddike at drikke, forråder Ham for tredive sølvstykker, og sluttelig, da alt var fuldkommet, hvilede Han i graven til den tredie dag, da Han triumferende opstod uden at se forrådnelse. Nu, kære læser, har De vandret med vor

kære Forløser, medens Han var i kødet, og dersom De har nedskrevet alle omstændigheder, der fandt sted i Hans liv og ved Hans død, således som de forekom fra tid til anden, ville Deres beretning i sandhed ikke være fuldstændigere end den, profeterne gav om Ham, århundreder før Han blev født. Der er een ting, som vi ville gøre godt i at lægge mærke til med hensyn til måden, hvorpå apostlene fortolkede profetierne, og det er — at de ligefrem anførte dem og påviste deres bogstavelige opfyldelse. Ved at gøre således blev de i stand til at virke på folkets hjerter i de jødiske synagoger med en sådan overbevisende kraft, at de blev nødt til at tro, at den formodede bedrager, som de havde korsfæstet, var Messias. Men havde de blot opfattet en åndelig fortolkning, ligesom nutidens religionsforkyndere, da ville alt være blevet uvished og tvivl, og al overbevisning forsvundet fra jorden.

Da vi nu har taget en oversigt over Det gamle testamente angående profetierne og deres opfyldelse, og efter tydeligt at have vist, at intet uden bogstavelig opfyldelse tilsigtedes, kunne man spørge, om den samme fortolkningsmåde også ville passe på de i Det nye testamente anførte forudsigelser. Vi skal derfor fremsætte nogle vigtige eksempler af Det nye testamentes profetier og vise deres opfyldelse, hvorefter vi er færdige til at betræde den udbredte mark. som ligger i fremtiden. En af de mærkværdigste profetier i den hellige skrift er beskrevet i Lukas 21:20—24: »Men når I se Jerusalem rundt omkring belejret af krigshære, da vid, at dens ødelæggelse er kommen nær. De, som da er i Judæa, fly til bjergene, og de, som er i staden, gå ud af den: thi disse er hævnens dage, da alt, hvad skrevet er, skal fuldkommes. Men vé de frugtsommelige og de, som give die i de dage; thi der skal være stor nød i landet og vrede over dette folk. Og de skulle falde for sværdets æg og føres fangne til alle hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af hedningerne, indtil hedningernes tid fuldkommes.«

Denne spådom indbefatter Jerusalems, templets, ja hele den jødiske nations skæbne i mindst 1800 år. Jeru-

salem blev omringet af den romerske hær omtrent år 70 e. Kr. Disciplene ihukom da advarslen, som 40 år forud var blevet dem givet af deres Herre og Mester, og de flygtede til bjergene. Jerusalem blev indtaget efter en lang og hård belejring, under hvilken jøderne led overmåde meget af hunger, pestilens og sværd, så at husene fyldtes med døde af mangel på begravelsesplads, og kvinder åd deres egne børn af mangel på føde. I disse trængselsdage omkom der i Judæa henved halvanden million jøder foruden dem, der toges til fange. Deres land blev ødelagt, deres stad brændt, deres tempel nedbrudt, og de stakkels tiloversblevne adspredtes blandt alle jordens nationer og har fra den tid befundet sig i denne tilstand; de er blevet fordrevet fra nation til nation, ofte falskeligen beskyldt for de groveste forbrydelser, for hvilke de er blevet landsforviste og deres ejendomme konfiskerede. I sandhed, man har altid anset dem for fredløse, hvor de har opholdt sig blandt de forskellige nationer; deres fødder har ikke fundet hvile, de har været til spot for enhver, og menneskene har sagt: »Ere disse Herren's folk, og ere de uddragne af hans land?« (Ez. 36: 19, 20.)

I denne lange tid har hedningerne været i besiddelse af Kanaans land og nedtrådt den hellige stad, hvor Israels fædre tilbad Herren. Men i denne lange landflygtighed har de dog ikke tabt de høje forjættelser om deres tilbagevenden af sigte. De har hidtil forgæves ønsket at se den dag, da de atter skulle komme til den velsignede arv, der var testamenteret deres forfædre, og dér atter opbygge deres stad og tempel, genoprette deres præstedømme og dyrke Gud som i gamle dage. De har ganske vist gjort mange forsøg på at vende tilbage, men disse har altid været frugtesløse, fordi det var en uforanderlig beslutning hos Gud, at Jerusalem skulle nedtrædes af hedningerne, indtil disses tid fuldkommedes. Angående denne deres lange adspredelse har Moses og profeterne skrevet meget tydeligt; ja Moses omtaler endog den omstændighed, at de under belejringen, når deres fjender skulle trænge og ængste dem i alle deres porte, skulle æde deres egne børn.

Hver den, som vil læse det 28. kap. i 5. Mosebog, kan læse historien om, hvad der er hændt jøderne, forudsagt af Moses med al den klarhed, som findes i historien om forbigangne ting, og det flere årtusinder før dets fuldbyrdelse.

Det næste eksempel findes i Ap. gern. 21: 10, 11., hvor profeten Agabus tog Pauli bælte, hvormed han bandt sine egne hænder og fødder og sagde: »Så siger den Helligånd: den mand, som dette bælte tilhører, skulle jøderne i Jerusalem binde således og overgive i hedningernes hænder«. Opfyldelsen af denne forudsigelse er så bekendt, at den ikke behøver nogen nærmere beskrivelse. Vi går derfor videre og vil omtale en profeti af Paulus, optegnet i 2. Tim. 4: 3, 4: »Thi den tid skal komme, da de ikke skulle fordrage den sunde lære, men efter deres egne begæringer tage sig selv lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren, og de skulle vende ørene fra sandheden og vende sig hen til fablerne.« Denne profeti er blevet bogstavelig opfyldt, thi denne hentyder til enhver religionslærer, som er optrådt lige fra den tid indtil vore dage, når undtages dem, der er kaldte ved direkte åbenbaring og inspirerede af den Helligånd. Men for at overbevise læseren om denne profetis fuldstændige opfyldelse behøver vi blot at henvise til de utallige præster og lærere, som i disse dage prædiker for løn og spår for penge, og som kun får deres fuldmagt af deres medmennesker; og angående fabler, til hvilke de har vendt sig, behøver vi blot at nævne de åndelige og private fortolkninger, som møder os i næsten ethvert religiøst skrift og fra prædikestolen.

Men der er en anden profeti af Paulus, som vel fortjener vor opmærksomhed og er meget betegnende for den tid, hvori vi lever; den findes i de fem første vers i 3. kap. af hans 2. brev til Timotheus: »Men vid dette, at i de sidste dage skulle vanskelige tider være at forvente; thi menneskene skulle være egenkærlige, pengegridske, overmodige, hoffærdige, bespottere, ulydige mod forældre, utaknemmelige,, vanhellige, ukærlige, uforligelige, bagtalere, umådelige, umilde, uden kærlighed til det gode, for-

Guds børn

Enhver mand er en af Gud's sønner, og enhver kvinde er en af vor himmelske Fader's døtre. Ligemeget hvor de befinder sig, så er alle, som er blevet født her til jorden, Herren's børn, og Mesteren lærte os, at dette, at elske vor næste som os selv, er det næststørste bud i loven.

Hvor velsignet ville det ikke være, dersom alle mennesker vidste, at vor himmelske Fader er himlens og jordens skaber, og at han er vor Fader, vor ånds fader. Hvor lykkelig ville denne verden ikke være, dersom menneskene overalt anerkendte deres medansvar som brødre og søstre og derpå viste det ved at elske deres næste som sig selv.

Præsident George Albert Smith.

Kredslærernes budskab

Hvorfor betaler vi tiende?

Mange mennesker siger, når de hører, at vi indenfor vor kirke praktiserer tiendebetaling på samme måde, som de hellige gjorde det i fordums tid: »Det er sandelig dyrt at være »mormon«, og hvad nytte er det så til at betale tiende?« Enhver Sidste-dages hellig, som overholder tiendeloven, kan svare paa dette med et eller flere eksempler på de velsignelser, som følger overholdelsen af denne lov, så selvom det nok er »dyrt«, når man ser på det rent timelige, så vil de velsignelser, som følger efter, ikke kunne betales med alverdens rigdomme. Til spørgsmålet om, til hvilken nytte det er at betale tiende, kan vi svare med, hvad der står i Malakias 3: 10: »Fører al tienden til forrådshuset, at der kan være spise i mit hus, og prøver mig dog derved, siger den Herre Zebaoth, om jeg ikke vil åbne eder himmelens sluser og udgyde velsignelse over eder i overmål«. Selvom det er en befaling, som Herren har udtalt for flere århundreder siden, så gælder den dog stadig, idet Gud selv har sagt, at han er den samme i går, i dag og til evig tid, og på samme måde, som Gud ikke forandres, således forandres betydningen af hans ord heller ikke.

Når vi betragter nogle af de mange velsignelser, som

vi hver dag nyder godt af fra Herren's hånd, så er det i virkeligheden kun meget lidt, Herren forlanger tilbage af al det, som egentlig tilhører ham, thi alt hvad der findes i denne verden, er fra begyndelsen skabt af Herren og tilhører som sådant ham, og det er kun på grund af hans store nåde overfor sine børn, at vi i dag er i besiddelse af vore store rigdomme af såvel åndelige som timelige skatte. Det skulle derfor slet ikke være nødvendigt at have nogen lov angående tiendebetalingen, idet vi skulle være så taknemmelige over, at vi virkelig har noget at betale renter af, at vi ville gøre det som en ren selvfølge. Men desværre er det ikke alle Gud's børn, som har denne selvfølgelige indstilling, så derfor har Herren i de sidste dage udsendt en ny befaling, som på en måde er strengere end de tidligere udsendte befalinger angående tiendebetaling, og vi begrunder denne »strenghed« med, at enden er nær, og at Herren ønsker, vi skal adlyde hans bud og befalinger, således at han kan velsigne os. Befalingen, som blev givet ved profeten Joseph Smith, står i Pagtens bog 64: 23: »Ser, nu hedder det i dag (indtil Menneskenes Søn kommer), og sandelig, dette er en offerdag og en tiendedag for mit folk; thi den, som har betalt tiende, skal ikke opbrændes (ved Hans tilkommelse)«. Vi ser her den store betydning, det har, at vi betaler vor tiende, og jeg håber og beder, at vi alle må overholde dette bud tilligemed de øvrige bud og befalinger, som kommer til os fra vor Fader i himlen, således at han kan velsigne os med de velsignelser, han har bestemt for os.

Inger P.

Bøn

Af Ældste Thorpe B. Isaacson.

Ved hjælp af bønnens og omvendelsens vidunderlige princip, kan vi komme nær vor Fader i himlen. Vi er kendt som et bedende folk, og vi er glade ved at være kendt som et sådant, fordi vi tror på bønnens magt. Vi bærer vidnesbyrd til verden, at Herren virkelig hører og svarer bønner, dersom vi beder i ydmyghed, og således kan vi hen-

vende os til Herren hver dag i vort liv. Vi behøver ikke at nære ængstelse for at tale til Herren om nogen af vore prøver, sorger og problemer, ligemeget hvor vi er, thi Herren har fortalt os, at dersom vi beder med tro, så vil han velsigne os.

Hvad er en bøn? En eller anden har sagt: »Bøn er den mest værdifulde vane, en dreng kan have. Den er en beskyttelse i ungdommen, en trøst og en styrke og magt i manddomsårene, og i alderdommen, er den en trøst, som udvisker gravens bitterhed og tager dødens sejr bort«. Det er den måde, hvorpå vi kan komme nærmere til vor Fader i himlen, ja, gennem bønnen, og blot vi kunne leve et sådant liv, at vi kunne være i forbindelse med Herren, og således, at vi kunne høre hans svar.

Jeg håber, at vore unge mennesker ikke bliver berøvede bønnens velsignelser, og at vi ikke har for travlt i vort daglige liv til at kalde vor familie sammen, eller at vi bliver for selvoptagede, for beskeden eller for tilbageholden til at kalde vor familie sammen til bøn. Selvom der kun er et eller to af børnene hjemme, så lad os ikke nægte vore børn den velsignelse, som kommer ved familiebøn. Lad os ikke føle os tilfredsstillet uden Herren's hjælp, for det er umuligt for os at finde og opnå et evigt liv og have glæde og lykke her på jorden uden de velsignelser, som kommer fra vor kærlige Fader i himlen.

Skandinavisk konference i Ogden

Den skandinaviske konference, som hvert år afholdes til minde om evangeliets indførelse i Skandinavien, fandt i år sted i Ogden, Utahs næststørste by, beliggende ca. 60 km nord for Salt Lake City.

Konferencen indledededes lørdag aften den 6. august med et stort anlagt program, bestående af sang, musik og folkedanse og afsluttedes med dans for alle. Den benyttede sal var stuvende fuld, og alle morede sig storartet.

Den egentlige konference påbegyndtes søndag morgen kl. 10 i tabbernaklet i Ogden, som var fyldt til sidste plads

af glade og lykkelige medlemmer af Kirken. Alle følte sig vel tilmode ved at høre evangeliet forkyndt på dansk, norsk og svensk, for de flestes vedkommende det sprog, som de først hørte evangeliet forkyndt på.

Møderne ledcdes af fhv. missionspræsident Holger M. Larsen. Forøvrigt er det umuligt at nævne navne, da flere hundrede af disse vil være kendt for »Stjernen«s læsere. Dog bør det naturligvis nævnes, at Ældste John A. Widtsoe, medlem af De tolv apostles råd, var nærværende. Broder Widtsoe er en trofast ven af disse konferencer og kaster ved sin nærværelse glans over dem. Han er jo et produkt af Skandinavien, født i Norge. Skønt det er 66 år siden, han kom til Amerika sammen med sin mor og broder, taler han dog udmærket norsk. Hans liv i Amerika er et eventyr, som H. C. Andersen ikke kunne skrive smukkere.

Ved det afsluttende møde kl. 14 var tabernaklet atter fyldt af en forventningsfuld tilhørerskare, ialt ca. 1000 mennesker, som med interesse lyttede til de forskellige talere. Broder Widtsoe var mødets hovedtaler og formanede indtrængende de nærværende til at efterleve evangeliets forordninger og derved være med til at opbygge Zion. Blandt talerne var også fhv. præsident Mark B. Garff, som er medlem af kirkens »General Welfare Comittee«.

De lokale søskendes gæstfrihed var enestående. Det kan således bemærkes, at der var skaffet sengeplads til 475 tilrejsende søskende. Alt forløb harmonisk, og alle drog fra Ogden med bevidstheden om at have tilbragt et par særdeles dejlige dage.

Alle danske søskende sender de bedste hilsener hjem til vore kære trosfæller i Danmark, som vi stadig omfatter med den største interesse. Der er jo kommet mange nye ind i Kirken, som vi gennem disse linier sender en speciel hilsen med ønsket om en lykkelig fremtid i Kirken, som vi anser for Guds sande kirke.

Vi beder også for præsident og søster Sørensen under deres administration af den danske mission.

Orson B. West.

Fra missionsmarken

Randers.

Lørdag den 6. august havde missionærerne i Randers planlagt en »amerikansk udflugt«, og selv om der i sommerens løb har været afholdt mange gode udflugter, så er det alligevel lang tid siden, der er blevet afholdt så god en tur!

Turen gik fra Frederiks Plads kl. 15 i to rutebiler, som kørte os ud til Mellerup skov, og lige fra begyndelsen kunne man mærke, at det var noget nyt, og efter at alle 56 deltagere havde fået pølser, amerikanske bønner og meget andet amerikansk, begyndte man at lege og havde en konkurrence, som ligeledes var amerikansk, og selv en sketch og sange var med i det dejlige program; men alt forblev amerikansk, og vi her i Randers lærte en hel del på den tur, og vi vil gerne herigennem bringe missionærerne en tak for den dejlige dag.

Chr. B. Frandsen.

Dåb:

Ålborg: Den 20. august blev Magna Søderborg Jørgensen døbt af missionær Milo L. Price, håndsp. af samme. Samme dag blev John Willy Jørgensen døbt af missionær Milo L. Price, håndsp. af missionær John D. Christiansen.

Århus: Den 5. august blev Edith Becker Jørgensen Pedersen døbt af missionær Leslie S. Raty, håndsp. af missionær John G. Clawson. Samme dag blev Jens Vagner Pedersen døbt af missionær Leslie S. Raty, håndsp. af missionær John G. Clawson.

Esbjerg: Den 7. august blev Ruth Ravn Jespersen døbt af missionær Mark M. Jensen, håndsp. af missionær Theo Andersen.

Vejle: Den 7. august blev følgende døbte: Helga Helene Grønberg von Elsner blev døbt af missionær Gilbert R. Tronier, håndsp. af samme. Paul Günther Meincke von Elsner blev døbt af missionær Gilbert R. Tronier, håndsp. af missionær Orsen R. Christensen. Anne von Elsner blev døbt af missionær Gilbert R. Tronier, håndsp. af samme. Jytte von Elsner blev døbt af missionær Orsen R. Christensen, håndsp. af ældste Peter G. Rasmussen. Laila von Elsner blev døbt af missionær Orsen R. Christensen, håndsp. af ældste Peter G. Rasmussen. Margit Sørensen blev døbt af missionær Orsen R. Christensen, håndsp. af samme. Johannes Elias Sørensen

blev døbt af ældste Peter G. Rasmussen, håndsp. af missionær Orsen R. Christensen.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i kirken!

Velsignelser:

Vejle: Den 14. august blev Johannes Elias Sørensen og Margit Sørensen's tre børn, Hans Jørn Sørensen, Niels Anton Sørensen og Marianne Sørensen velsignede af missionær Orsen R. Christensen.

Ordinationer:

Ålborg: Den 8. august blev Villy Elenius Sørensen ordineret til diakon af missionær Grant A. Stucki. Den 22. august blev Edmund Hansen ordineret til lærer af missionær Grant A. Stucki.

Esbjerg: Den 17. Juli blev Christian Johannes Villy Liljengren ordineret til lærer af missionær Vance A. Leavitt. Den 31. juli blev Søren Christian Jørgensen Jensen ordineret til lærer af missionær Glendon Moulton.

Horsens: Den 14. august blev følgende ordinerede til præst: Laurits Marinus Christensen Bruun blev ordineret af missionær Enoch W. Russon. Jens Charles Hansen blev ordineret af missionær Frank W. Jensen. Werner Sigfred Rønne blev ordineret af missionær Hollis R. Johnson. Den 28. august blev Georg Pedersen ordineret til lærer af missionær Enoch W. Russon.

Silkeborg: Den 3. juli blev Heinrich Sand Andersen ordineret til præst af missionær Martin Nielsen.

Dødsfald:

Århus: Den 15. august døde br. Søren Christian Sørensen i en alder af 70 år. Br. Sørensen havde været medlem af kirken i 37 år. Æret være br. Sørensens minde!

Den 17. august døde br. Lauritz Marinus Vohlert Nielsen i en alder af 60 år efter at have medlem af kirken i 35 år. Æret være br. Nielsen's minde!

Esbjerg: Den 15. august døde br. Laust Jensen Pedersen i en alder af 78 år. Æret være br. Pedersen's minde!

Emigrationer:

København: Den 29. juli emigrerede Alice Thams til Salt Lake City. Den 5. august emigrerede Enoch Lehi Andersen, Emmy Paula L. J. Andersen, Mayken H. L. Andersen til Provo, Utah.

Ålborg: Den 3. september emigrerede Ellen Marie T. Kristensen og Borge B. Kristensen til Magrath, Kanada.

Fredericia: Den 14. august emigrerede Aase Schumacher til Afton, Wyoming.

Missionærankomster:

Den 22. august ankom følgende missionærer: Nelson T. Lindhardt, beskikket til at arbejde i Esbjerg, Jacob C. Jensen og Leone B. Jensen, beskikket til at arbejde i København, Hugo G. Jorgensen, beskikket til at arbejde i Århus, Jayson B. Sørensen, beskikket til at arbejde i Middelfart.

Missionærforflyttelser:

Den 10. august forflyttedes følgende missionærer: Truman R. Fischer fra Ålborg til Odense. Dale C. LeCheminant fra Nykøbing M. til Odense. Charles R. Madsen fra Ålborg til Randers. William S. Newbold fra Randers til Ålborg. Clyde B. Christensen fra København til Vordingborg. Vance A. Leavitt fra Fredericia til Vordingborg. Richardt N. Petersen fra Ålborg til Horsens. William S. Soelberg fra Århus til Vejle. Mack A. Thalman fra Holstebro til Ålborg. Lawrence W. Fish fra Holstebro til Fredericia. Sherman W. Lundgreen fra Haderslev til København. Andreas J. Johansen fra Slagelse til Åbenrå. Mark Jensen fra Kolding til Åbenrå. Hobert L. Stay fra Haderslev til Ålborg. Theral R. Nielsen fra Kolding til Nyborg. Earl N. Clark fra Århus til Nykøbing M. Ralph T. Barraclough fra Nyborg til Ålborg. James C. Sumsion fra Svendborg til Odense. Boyd G. Pett fra København til Svendborg. John D. Christiansen fra Bronderslev til Hjørring. Benjamin Andersen fra Brønderslev til Slagelse. Clifford E. May fra København til Roskilde. Jay E. Jensen fra Esbjerg til København. Rodger L. Olsen fra Esbjerg til Ålborg. Keith Mortensen fra Esbjerg til Odense. Billy F. Jensen fra Roskilde til København.

Den 10. august genåbnedes Åbenrå med to missionærer. Den 10. august åbnedes Vordingborg med to missionærer. Den 15. august åbnedes Fåborg med to missionærer. Den 23. august åbnedes Middelfart med to missionærer. Den 10. august lukkedes Holstebro og Bronderslev.

Missionærafløsninger:

Den 10. august blev følgende missionærer hæderligt afløste fra deres mission: Kendall J. Ray efter sidst at have arbejdet i Odense. Leslie S. Raty efter sidst at have arbej-

det i Århus. Delbert N. Cromwell efter sidst at have arbejdet i Horsens. John L. Jørgensen efter sidst at have arbejdet i København. Willis C. Petersen efter sidst at have arbejdet i Hjørring. Den 20. august blev følgende to missionærer hæderligt afløste fra deres mission: A. Charles Davidsen efter sidst at have arbejdet i Randers, og Weston G. Henrie efter sidst at have arbejdet i Århus. Den 29. august blev følgende to missionærer hæderligt afløste fra deres mission: Keith O. Karren efter sidst at have arbejdet i Randers, og Frank W. Jensen efter sidst at have arbejdet i Horsens. Den 1. september blev missionær Ronald O. Howell hæderligt afløst fra sin mission efter sidst at have arbejdet i Rønne, Bornholm. Den 2. september blev missionær Sherman W. Lundgreen hæderligt afløst fra sin mission efter sidst at have arbejdet i København. Den 3. september blev missionær Reed W. Christensen hæderligt afløst fra sin mission efter sidst at have arbejdet i Frederikshavn. Den 10. september blev missionær Richard C. Fielden hæderligt afløst fra sin mission efter sidst at have arbejdet i Ålborg. Den 14. september blev missionær Viggo F. Victor hæderligt afløst fra sin mission efter sidst at have arbejdet i Rønne, Bornholm. Den 15. september blev missionær Hal A. Ludlow hæderligt afløst fra sin mission efter sidst at have arbejdet i Odense.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

SKANDINAVIENS STJERNE, organ for den danske mission af Jesu Kristi kirke af sidste dages hellige.
Ansvarshavende redaktør: Edward H. Sørensen, Priorvej 12, Kbh. F.
Klostertrykkeriet - København